

Huiselijkheid, aandacht & liefde

Hospicemedewerkers over hun werk

In een hospice worden mensen die niet lang meer te leven hebben in een huiselijke, liefdevolle sfeer verzorgd. Veelal gebeurt dat door een groot team vrijwilligers, die stuk voor stuk met passie en overtuiging voor dit werk kiezen. Wie zijn deze stille krachten die zo'n belangrijke rol vervullen in de laatste dagen van hun gasten?

DEZE PRODUCTIE IS TOT STAND GEKOMEN MET DANK AAN HOSPICE DIGNITAS IN HOORN. HOSPICE DIGNITAS BIJDT EEN GAST VRIJ VERBLIJF VOOR IEDEREEN IN DE LAATSTE LEVENSFASE, ONGEACHT LEVENSOVERTUIGING, CULTURELE ACHTERGROND, GEAARDHEID OF LEEFTIJD. EEN TEAM VAN GESCHOOIDE VRIJWILLIGERS EN PROFESSIONELE VERPLEEGKUNDIGEN WAARBORGT DE CONTINUÏTEIT VAN DE ZORG.

‘Werken in het hospice maakt me nederig, doet me beseffen dat niets vanzelfsprekend is in het leven.’

OTTO VAN DER VANGE (65) MELDDE ZICH TWEE JAAR GELEDEN AAN ALS VRIJWILLIGER IN HET PLAATSELIJKE HOSPICE.

“Ik ging minder werken en met de tijd die ik overhield wilde ik iets nuttigs doen voor de maatschappij. Ik had weleens iets gehoord over een hospice en dat sprak me erg aan. Hoewel ik eigenlijk nauwelijks een idee had wat ik me bij het werk moest voorstellen, meldde ik me aan als vrijwilliger. Inmiddels weet ik dat het heel mooi en bijzonder werk is. Werken in het hospice maakt me nederig, doet me beseffen dat niets vanzelfsprekend is in het leven. Je maakt van dichtbij moeilijke situaties mee. Iemand die op sterven ligt en die geen contact meer heeft met haar kinderen, bijvoorbeeld. Dan ben ik dankbaar voor het warme contact dat ik zelf met mijn vier kinderen heb. Maar andere gasten zijn juist heel positief. Zo van: ‘Ik heb een fijn leven gehad, het is goed zo.’ Ook dat is heel bijzonder. Wanneer we een jong persoon te gast hebben en zijn of haar erg jonge kinderen komen op bezoek, krijg ik wel een brok in mijn keel. Het raakt je, dat kan niet anders. Dat neem ik dan ook wel mee naar huis. Niet dat ik er wakker van lig, maar je denkt er toch aan. Ik draai veel avond- en nachtdiensten, omdat die het makkelijkst te combineren zijn met mijn werk. ‘s Avonds geef ik onze gasten graag een voet- of handmassage. Ik vind het mooi om te zien hoe dat even de aandacht afleidt van pijn en zorgen en hoe iemand ervan ontspant. ‘s Nachts is het meer een kwestie van beschikbaar zijn wanneer de verpleegkundige me nodig heeft. Ik vind het heel erg dat veel hospices het financieel moeilijk hebben. Iedereen zou de keuze moeten hebben om thuis of in een hospice te sterven, in plaats van in het ziekenhuis. Hier is zoveel meer tijd, aandacht en liefde!”

‘Ik werk er nu ongeveer een halfjaar en het werk geeft me nog meer voldoening dan ik vooraf dacht.’

CHANTAL MOLENAAR (39)
IS NET BEGONNEN ALS
HOSPICE-VRIJWILLIGER.

“Ik heb lang in de zorg gewerkt en dat miste ik. Maar een baan in de zorg is op dit moment niet te combineren met mijn gezin en mijn andere werkzaamheden. Mijn man spoorde me daarom aan om me als vrijwilliger aan te melden bij een hospice. Ik werk er nu ongeveer een halfjaar en het werk geeft me nog meer voldoening dan ik vooraf dacht. Dat komt vooral doordat het zo’n warme omgeving is, met een ontzettend fijne sfeer. Niet alleen als gast, ook als vrijwilliger voel je je er snel thuis. We doen er ook heel veel aan om een huiselijk gevoel te creëren. Gasten mogen hun eigen kamer inrichten zoals ze willen, met bijvoorbeeld foto’s, schilderijen en hun eigen dekbed en kussen. En heb je zin om languit op de bank in de woonkamer te gaan liggen, dan is dat geen enkel probleem. Daar kijkt niemand raar van op, want thuis doe je dat toch ook? Het mooiste van dit werk vind ik de tijd die je overal voor kunt nemen. Niet ‘even snel douchen’, want er moet nog meer gebeuren, maar rustig aan en met volledige aandacht. Heel anders dan ik in mijn werk in de zorg gewend was. Tijdens een voetmassage of een spelletje ontstaan vaak de mooiste gesprekken. Je ontmoet hier zoveel verschillende mensen met bijzondere verhalen! De eerste keer dat er iemand overleed waar ik bij was, vond ik wel heftig. Het was na die ervaring heel raar om weer thuis te komen bij mijn gezin, waar alles gewoon zijn dagelijkse gang ging. Gelukkig krijg ik veel steun van mijn man en kinderen van 8 en 10. Ze zien ook hoe veel voldoening dit werk me geeft. En zo’n sterfgeval is misschien even moeilijk, maar ik dacht ook: ‘Fijn dat ik erbij was, dan was hij in elk geval niet alleen.’”

**ANS WIJNKER (67)
WERKT SINDS DRIE JAAR ALS
VRIJWILLIGER IN EEN HOSPICE.**

“Als ik het hospice binnenkom, ervaar ik meteen de gemoedelijke, rustige sfeer die er heerst. Ik laat mijn eigen leven even achter me en richt al mijn aandacht op onze gasten. Samen met een andere vrijwilliger en een verpleegkundige zorg ik voor ze. Dat zorgen is heel breed: van verzorgen op bed, helpen met douchen en aankleden, zorgen voor het ontbijt tot samen een eindje wandelen of een spelletje doen. Je moet een beetje aanvoelen waar iemand behoefte aan heeft. Iedereen wil zo lang mogelijk de regie over z'n eigen leven houden. Ik dring dus nooit iets op, maar ga uit van wat mensen zelf aangeven. Soms voer je verdrietige gesprekken, bijvoorbeeld wanneer iemand het gevoel heeft met onopgeloste zaken te zitten in het leven. Dat is niet altijd makkelijk. Ik probeer vooral te luisteren. Meestal zijn er geen pasklare antwoorden of oplossingen, dus die moet je dan ook niet proberen te geven. Even het luisterend oor zijn is al genoeg. Ook met familieleden van onze gasten praat ik weleens. Zij zijn soms angstig voor wat er komen gaat. Wat kunnen ze verwachten, hoe zal het sterven precies gaan? Het blijft heel moeilijk om daar iets over te zeggen, omdat elke situatie natuurlijk weer anders is. Om de paar maanden wordt er een herdenkingsdienst gehouden voor de gasten die in de achterliggende periode zijn overleden. Daar vertellen nabestaanden mij vaak dat er een last van hun schouders viel toen hun geliefde bij ons in het hospice kwam, vooral wanneer hij of zij eerst thuis werd verzorgd. Als ik dat hoor, ben ik altijd weer blij dat ik daar een bijdrage aan heb kunnen leveren. Ons werk is niet alleen heel belangrijk voor onze gasten, maar juist ook voor hun naasten.”

‘Ons werk is niet alleen heel belangrijk voor onze gasten, maar juist ook voor hun naasten.’

